

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

Alice în Țara Oglinzilor

Traducere și note de Magda Teodorescu

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Oglinzilor / Lewis Carroll; trad. și note de Magda Teodorescu; pref. de Lucian Pricop – București: Cartex 2000, 2022

ISBN 978-606-091-081-7

I. Teodorescu, Magda (trad.; note)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Notă asupra traducerii</i>	10
<i>Prefața autorului</i>	14
Casa din oglindă	19
Grădina florilor vii	29
Insectele din Oglindă	39
Ciripoi și Ciripici	49
Lâna și apa	61
Humpty Dumpty	72
Leul și Unicornul	84
„Este născocirea mea“	93
Regina Alice	107
Scuturarea.....	122
Trezirea.....	123
Cine a visat?.....	124

CAPITOLUL I

Casa din oglindă

Un lucru era sigur, anume că pisoiașul *alb* nu a avut nimic de-a face cu asta – era în totalitate greșeala pisoiașului negru. Căci pisica bătrână îi spălase fața în ultimul sfert de oră (lucru pe care îl suportase destul de bine, ținând seama de toate celelalte); așa că vă dați seama că *era imposibil* să aibă vreun amestec în această trăснаie.

Iată cum spăla Dinah fața copiilor ei: mai întâi ținea sârmana creatură cu capul în jos, de ureche, cu o lăbuță, apoi cu cealaltă lăbuță o freca peste tot – greșit ar fi fost să înceapă de la nas –, iar acum, așa cum am spus, era vârată cu totul în treaba asta cu pisoii alb, care stătea nemișcat și încerca să toarcă, simțind, fără îndoială, că era spre binele lui.

Cu pisoiașul negru isprăvise totul la începutul după-amiezii. Astfel că, în vreme ce Alice stătea ghemuită într-un colț al fotoliului imens – pe jumătate vorbind de una singură, pe jumătate dormitând –, pisoiașul se distra de minune zbenguindu-se cu ghemul de lână toarsă, pe care ea se străduise să-l înfășoare, și deja îl rostogolise în sus și-n jos până când se depănase din nou, și iată, acum, lâna zăcea împrăștiată, cu noduri și fire încurcate, pe covorașul din fața șemineului, iar pisoiașul se învârtea în jurul cozii în mijloc.

– Vai, creatură rea ce ești! a strigat Alice prinzând pisoiașul și dându-i un pupic, pentru a-l face să înțeleagă că se afla în dizgrație. Chiar așa, Dinah ar fi trebuit să te învețe bunele maniere! *Ar trebui*, Dinah, știi că așa ar trebui! a adăugat ea aruncând o privire plină de reproșuri pisicii mature și glăsuiind pe cel mai supărat ton pe care îl putea închipui.

Apoi s-a cuibărit la loc în fotoliu, luând ghemul de lână toarsă și pisoiașul, și a început să-l înfășoare din nou. Dar nu avea prea mult spor, căci vorbea tot timpul, uneori adresându-se pisoiașilor, uneori sieși, în timp ce Kitty stătea pe genunchii ei cu o sfială prefăcută, pretinzând că urmărește cum se înfășoară lâna, alteori întinzând lăbuța și atingând cu grijă ghemul de parcă ar fi fost bucuroasă să fie de ajutor.

– Știi ce se va întâmpla mâine, Kitty? a început Alice. Ai fi ghicit dacă ai fi stat sus la fereastră cu mine –, numai că Dinah îți făcea toaleta, așa că nu ai putut fi acolo. I-am urmărit pe băieți adunând bețe pentru foc – și e nevoie de o mulțime de bețe, Kitty! E atât de frig însă și, cum a mai și nins, au trebuit să renunțe. Nu contează, Kitty, o să ne ducem mâine să vedem focul. În acea clipă, Alice mai înfășură de două sau de trei ori lâna în jurul gâtului lui Kitty, numai ca să vadă cum ar arăta, și asta a făcut ca ghemul să scape, să se rostogolească pe podea și să se depene din nou, metru cu metru.

– Știi, Kitty, că am fost tare supărată, a continuat Alice, de îndată ce s-au tolnănit la loc, când am văzut ce trăsnaie ai făcut. Eram gata-gata să te scot afară în zăpadă! Și ai fi meritat-o din plin, ștregăriță scumpă! Ce ai de spus în apărarea ta? Ei, nu mă întrerupe! a continuat ea, ridicând un deget. O să-ți înșir acum toate greșelile. Numărul unu: ai miorlăit de două ori când Dinah te spăla pe față azi-dimineață. N-ai cum să negi, Kitty, căci te-am auzit! Ce-ai de zis? (prefăcându-se că pisoiașul răspunde). Ți-a vărât lăbuța în ochi? Ei, bine, asta e greșeala *ta*, fiindcă țineai ochii deschiși, dar dacă i-ai fi închis strâns, nu s-ar fi întâmplat asta. Acum nu te mai scuza, ci ascultă! Numărul

doi: I-ai dat la o parte pe Snowdrop, trăgându-l de coadă, chiar în clipa în care i-am pus farfurioara cu lapte dinainte! Ce, îți era sete, așa-i? De unde știi că lui nu-i era sete? Acum, numărul trei: ai desfăcut fiecare centimetru de lână când nu mă uitam!

Astea sunt cele trei greșeli, Kitty, și nu ai fost încă pedepsită pentru niciuna dintre ele. Știi că-ți pun deoparte toate greșelile pentru miercuri ... Ce-ar fi fost ca și ei să pună deoparte toate pedepsele *mele*! Și a continuat, adresându-se mai curând sieși decât pisoiașului. *Ce mi-ar face* la sfârșitul anului? Aș fi trimisă la închisoare, presupun, când ar veni ziua aceea. Ori – ia, să mă gândesc – să zicem că fiecare pedeapsă ar însemna să nu am parte de cină – atunci, când ar veni acea zi nefericită, ar trebui să nu mai mănânc cincizeci de cine la rând! Ei bine, nu m-ar deranja *chiar* atât de mult! Aș prefera să n-am parte de ele, decât să le mănânc!

Auzi, Kitty, cum bate zăpada în geam? Ce sunet frumos și blând! Ca și cum ar săruta întreaga fereastră pe afară. Mă întreb dacă zăpada *iubește* copacii și câmpurile într-atât încât să le sărute așa delicat. Apoi, știi, le acoperă, cocoloșindu-le, cu o pătură albă; și poate că le spune: „Culcați-vă, iubiților, până se-ntoarce vara!” Iar vara, atunci când se trezesc, Kitty, se îmbracă toate în verde și dansează ori de câte ori bate vântul – oh, ce frumusețe! a strigat Alice, lăsând să-i cadă ghemul de lână pieptănată pentru a bate din palme. Și, vai, *ce aș mai vrea* să fie adevărat! Sunt sigură că pădurile par somnoroase toamna, când frunzele devin cafenii.

Kitty, știi să joci șah? Ei, nu zâmbi, drăguța mea, te întreb serios. Pentru că atunci când jucam deunăzi, m-ai urmărit ca și cum ai înțelege, iar când am zis „Șah!” ai tors. Ei, bine, *a fost* un șah reușit, Kitty, și aș fi putut câștiga, pe bune, dacă n-ar fi intervenit Calul cel rău, care a cotit-o printre piesele mele. Kitty, scumpă, hai să ne prefacem că ...

În acest moment aș dori să vă pot povesti măcar jumătate din lucrurile pe care le tot spunea Alice, începând cu expresia

ei preferată: „Hai să ne prefacem“. Avusese o aprigă dispută cu sora ei doar cu o zi înainte – totul pornind de la faptul că Alice a început cu „Hai să ne prefacem că suntem regi și regine“, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie riguroasă, a susținut că asta nu se poate, pentru că erau doar două, iar Alice a fost adusă în situația de a spune: „Ei bine, *tu* poți să fii una dintre ele, iar *eu voi fi* toate celelalte.“ Altă dată o înspăimântase pe bătrâna ei doică strigându-i brusc în ureche: „Doică! Hai să ne prefacem că eu sunt o hienă înfometată și tu ești un os!“ Toate acestea ne îndepărtează însă de discursul lui Alice către pisoiaș.

– Hai să ne prefacem că tu ești Regina Roșie, Kitty! Știi, eu sunt convinsă că, dacă ai sta drept și ți-ai încrucișa lăbuțele, ai arăta exact ca ea. Hai, încearcă, fii drăguță! Iar Alice a luat-o pe Regina Roșie de pe tabla de șah și a pus-o în fața pisicuței, pentru ca aceasta să o aibă drept model de imitat; totuși, lucrul acela nu a reușit, a spus Alice, pentru că pisoiașul nu voia să-și încrucișeze lăbuțele cum se cuvine. Așa că, pentru a o pedepsi, a ridicat-o în fața oglinzii, pentru a putea observa cât de bosumflată era – iar dacă nu arăți bine imediat, a adăugat ea, o să te duc în Casa din Oglindă. Ce-ai zice de *asta*? Acum, dacă o să m-ascuți, Kitty, și n-o să mai vorbești atât de mult, o să-ți povestesc ce cred eu despre Casa din Oglindă. În primul rând, este o cameră pe care o poți vedea dincolo de oglindă și e la fel ca salonul nostru, doar că lucrurile par puse invers. Eu pot vedea tot când stau în picioare pe scaun, mai puțin părțicica din spatele șemineului. Ah! Ce-aș mai vrea să pot vedea părțicica aceea! Aș dori atât de mult să știu dacă acolo e foc iarna: nu-ți *poți* da seama decât, știi, dacă focul nostru scoate fum, iar apoi fumul se ridică și ajunge în camera aceea, dar asta ar putea fi un fel de a spune, doar să facă să pară ca și cum ei ar avea foc. Ei bine, cărțile sunt la fel ca ale noastre, doar cuvintele sunt anapoda; știu asta, pentru că am ridicat una din cărți în fața oglinzii, și atunci și ei au ridicat una în cealaltă cameră.

– Ce-ai zice să locuiești în Casa din Oglindă, Kitty? Mă întreb dacă ți-ar da lapte acolo. Poate că laptele din Casa din Oglindă nu-i bun de băut. ... Dar, vai, Kitty! acum ajungem la culoarul de trecere. Dacă lași ușa de la salon larg deschisă, poți zări un mic crâmpei din holul din Casa din Oglindă: și seamănă foarte mult cu al nostru, după câte îmi dau seama, numai că, știi, poate fi destul de diferit în partea cealaltă. Vai, Kitty! ce frumos ar fi dacă am putea ajunge în Casa din Oglindă! Ah, sunt sigură că sunt atâtea lucruri minunate acolo! Să ne prefacem că există o cale de a ajunge acolo, Kitty! Hai să ne prefacem că oglinda a devenit moale ca un voal, și că putem trece prin ea acolo. Ei bine, pot jura că acum se transformă într-un fel de ceață! O să ne fie destul de ușor să trecem prin ea.

Alice era deja sus, pe polița șemineului, când spunea asta, deși habar nu avea cum ajunsese acolo. Cu siguranță, oglinda începea să se topească precum o ceață argintie și strălucitoare.

În clipa următoare Alice a trecut de oglindă și a sărit ușor în camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă era foc în șemineu și a fost mulțumită să constate că era chiar unul adevărat, ce ardea încontinuu, la fel de strălucitor ca acela lăsat în urmă.

„Îmi va fi deci la fel de cald precum în fosta cameră“, s-a gândit Alice: „mai cald, de fapt, pentru că nu va fi nimeni care să mă mustre și să mă alunge de lângă șemineu. Vai, ce mă voi distra, când mă vor vedea în oglindă și nu mă vor putea prinde!“

Apoi a început să se uite în jur și a remarcat faptul că tot ce se putea vedea în fosta cameră era destul de banal și neinteresant, dar că tot restul era cât se poate de diferit. De exemplu, tablourile agățate pe un perete din apropierea șemineului păreau animate, și însuși ceasul de pe șemineu (știți, nu-i vezi decât spatele în oglindă) avea față de bătrânel care rânjea la ea.

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

ALICE ÎN ȚARA
MINUNILOR

Traducere, note și cuvânt înainte
de Monica Manolachi

EDITURA CARTEX 2000

Coperta: Dana Popescu

Tehnoredactor: Ecaterina Pîslă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Minunilor / Lewis Carroll; trad. și cuv. înainte de
de Monica Manolachi – Ed. a 5-a – București: Cartex 2000, 2023

ISBN 978-606-091-151-7

I. Manolachi, Monica (trad.) (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>În loc de prefață</i>	7
<i>Cap. I</i> În vizuina Iepurelui	13
<i>Cap. II</i> Balta de lacrimi	21
<i>Cap. III</i> O cursă electorală și o poveste lungă	29
<i>Cap. IV</i> Iepurele trimite un „Biletel“	36
<i>Cap. V</i> Sfaturile Domnului Omidă	45
<i>Cap. VI</i> Purcel cu piper.....	54
<i>Cap. VII</i> Ceaiul nebunilor	64
<i>Cap. VIII</i> Terenul de crochet al Reginei	74
<i>Cap. IX</i> Povestea Falsei Țestoase	84
<i>Cap. X</i> Cadriul Homarilor	94
<i>Cap. XI</i> Cine a furat tartele	104
<i>Cap. XII</i> Alice depune mărturie	112

În după-amiaza aurie
Alunecăm ușor,
Mănuțele vâslesc din greu
Și fără prea mult spor,
Pretind degeaba că ne sunt
Un călăuzitor.

Ce rele, trei! La ora asta,
La vreme de visare,
Să-i ceri povești cui nici de-o pană
Suflare nu mai are!
Cum să le împace biata voce
Pe cele trei glăscioare?

Năvalnic Prima dă poruncă:
– Începe, te ascult!
A Doua vrea „absurdități“
Pe un ton mai reținut.
A Treia mă întrerupe rar –
O dată pe minut.

Deodată liniștea se lasă,
În gând vor urmări
Cum printr-o țară minunată
Fata visând porni,
Urzind cu păsări, animale –
Avem ce povești!

Și dacă sursa fanteziei
Vreodată îi seca,
Iar istovit, povestitorul
Povestea amâna:
– Restul pe mâine! zicea.
– Ba azi!
Corul ghiduş striga.

Așa dospî Țara Minunilor:
Încetișor, treptat,
Peripeții, scornite bizar,
În carte au intrat.
Iar pe înserat, drumeții veseli
Acasă au plecat.

Un basm! Ia-l, Alice, și pune-l
Cu mâna delicată
Unde vis și amintire de copil
Stau magic laolaltă
Ca o cunună de flori uscate
Dintr-o țară îndepărtată.

Capitolul I

ÎN VIZUINA IEPURELUI

Așezată lângă sora ei pe malul apei și neavând nimic de făcut, Alice începu să se plictisească. Trăsese puțin cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar nu văzuse în ea nici poze, nici dialog. „La ce sunt bune cărțile fără poze și fără dialog?” se întrebă Alice în sinea ei.

Cum medita ea așa (atât cât putea în ziua aceea călduroasă, care o moleșea împăienjenindu-i gândurile) dacă plăcerea de a împleti o coroniță de margarete merita efortul de a se ridica să culeagă florile, trecu deodată în goană pe lângă ea un Iepure Alb cu ochii de mărgan.

Doar pentru atâta lucru nu avea de ce să se mire. Alice nu se miră nici atunci când îl auzi pe Iepure văitându-se:

– Vai, vai! Ce târziu e!

(Amintindu-și mai pe urmă de acest moment, își zise că ar fi trebuit să se mire, dar atunci totul i se păru cât de poate de firesc.) Însă când Iepurele *scoase un ceas din buzunarul vestei* și se uită la el, după care iuți pasul, Alice sări în picioare, pentru că în clipa aceea își dădu seama că nu mai văzuse niciodată înainte iepure să aibă vestă cu buzunar și din buzunar să scoată un ceas. Fiindcă murea de curiozitate,

alergă după el pe câmp și, din fericire, îl ajunsese chiar când Iepurele se strecura într-o vizuină spațioasă aflată sub un tufiș.

Cât ai zice pește, Alice hop și ea după el! Nici nu se mai gândi la felul în care avea să se întoarcă de acolo.

O bună bucată de drum, merse prin vizuină drept, ca printr-un tunel, după care o luă brusc în jos, atât de brusc, încât Alice nici nu mai avu timp să stea pe gânduri, dacă n-ar fi fost cumva mai bine să se întoarcă, așa că se trezi alunecând ca într-o fântână foarte adâncă.

Ori că fântâna era foarte adâncă, ori că ea aluneca foarte încet, Alice avu destulă vreme să se uite prin jur și să se întrebe: „Oare ce o să mi se întâmple?” Încercă mai întâi să privească în jos, ca să vadă unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să-și dea seama. Apoi se uită la pereții fântânii și observă că erau plini de dulapuri și rafturi de cărți. Ici și colo văzu hărți și tablouri agățate în cui. În cădere, luă de pe un raft un borcan pe care scria MARMEADĂ DE PORTOCAL. Spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol. Totuși, nu-i dădu drumul, de teamă ca nu cumva să omoare pe cineva de dedesubt, așa că reuși până la urmă să-l așeze pe unul din rafturile prin fața căroră trecea.

„După o cădere ca asta”, își spuse Alice, „nu mi-ar mai păsa dacă m-aș mai rostogoli pe scări. Ce curajoasă o să le par celor de-acasă! Ba n-aș zice nici păs, chiar dacă aș cădea de pe acoperișul casei!” (Ceea ce chiar putea să se întâmple.)

Jos, jooos, tot mai jooooos. Oare nu avea să se mai oprească niciodată? „Oare câți kilometri am străbătut până acum?” se întreabă cu voce tare. „Probabil mă îndrept spre centrul pământului. Ia să vedem: după cât se pare, asta ar fi la șase mii de kilometri în jos, așa cred...” (Știți, Alice

învățase lucruri de genul acesta la școală și chiar dacă nu era momentul potrivit pentru a se da mare cu ceea ce știa, fiindcă nu era nimeni în jur să o audă, se gândi că totuși nu ar fi rău să repete lecția, așa, doar ca exercițiu.) „...păi da, cam aceasta ar fi distanța, dar stau și mă întreb pe la ce *latitudine* și *longitudine* am ajuns?” (Alice habar nu avea ce înseamnă *latitudine* și *longitudine*, dar i se păreau niște cuvinte grozav de simpatice, pe care îi plăcea să le pronunțe.)

Nu trecu mult și iar începu: „Oare voi cădea până în cealaltă parte a pământului? Ce comic o să fie când o să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Antipozii¹, așa parcă li se spune...” (De data aceasta îi părea bine că nu o aude nimeni, fiindcă nu era sigură dacă li se spunea așa.) „...și poate o să fie nevoie să-i întreb pe oamenii aceia cum se cheamă țara lor. «Vă rog, doamnă, aici este Noua Zeelandă sau Australia?»” (În timp ce vorbea, încercă să se incline respectuos. Închipuiți-vă cum ar putea cineva să facă o reverență în timp ce alunecă în gol! Credeți că ați fi în stare?) „Doamna aceea va crede că sunt o fetiță tare neștiutoare dacă o s-o întreb așa! Mai bine nu. Nu merge să întreb. Sper că o să văd numele țării scris pe undeva.”

Jos, jooos, tot mai jooooos. Cum nu avea altă treabă, Alice începu să vorbească iar de una singură: „Cred că Dina o să-mi ducă dorul diseară!” (Dina era pisica ei.) „Sper să nu uite, la ora ceaiului, să-i pună și ei lapte în farfuriuță. Dina, scumpa mea, ce bine ar fi să fii aici cu mine! Nu sunt șoareci prin aer, dar ai putea prinde un liliac. Știi bine, seamănă foarte mult cu șoarecii. Dar oare pisicile mănâncă liliaci?”

¹ Australia și Noua Zeelandă mai sunt cunoscute și sub denumirea familiară de *Antipozii*. Alice nu își aduce aminte denumirea corectă (n.tr.).